

Християнин у політиці – це питання покликання та відповідальності перед Богом і людьми

Розповідає Сергій Григоренко, екс-секретар Луцької міськради

Я корінний лучанин, народився у Луцьку. За освітою історик, магістр історії. Закінчив Волинський державний університет (зараз це Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки), історичний факультет. Темою моєї магістерської роботи були «Відносини радянської влади і протестантів на Волині в 40-х – 50-х рр.». Коли радянська влада після Другої світової війни прийшла на Волинь, утворила відповідальні органи, які мали контролювати протестантські церкви, намагалася їх розділити, побороти, контролювати. Мене ця тема цікавила.

Після закінчення університету я працював у комерційних структурах близько 10 років: з 2002-го до початку 2014 року – у група компаній «Пакко» (це торгова мережа, магазини продуктів харчування). Крім того, зайнявся суспільно-політичною діяльністю, екологією. Був двічі депутатом Луцької міської ради, з 2006 по 2015 рік. Був секретарем Луцької міської ради, з 2014 по 2015 рік і з кінця 2015 року до початку 2017-го був заступником Луцького міського голови. Зараз я працюю у комерційних структурах, пов'язаних з торгівлею. Міський голова на початку лютого, на жаль, помер. Ми в кінці березня звільнилися у зв'язку з цим. Продовжую громадсько-політичну діяльність.

От коли, до речі, я працював заступником міського голови, то у зв'язку з тим, що в Україні відзначається 500 років Реформації, я був відповідальний за співпрацю з протестантськими церквами міста Луцька. Сприяв в організації заходів, програм, тобто завжди тримав з протестантськими церквами зв'язок, спілкувався з ними.

Шлях до Бога

У мене батьки невіруючі. Я прийшов до Бога через друзів. У мене був друг Олександр, він перший почав ходити до церкви. Він був нашим неформальним лідером, нас було п'ять друзів у школі. Через розмови про сенс життя, про створення світу він нас зацікавив, ми просто почали відвідувати богослужіння. Я ходив декілька років до церкви, потім після однієї з євангельських програм вирішив прийняти хрещення. У червні в річці Стир ми вп'ятьох охрестилися гарного літнього дня. Це було в 1996 році, мені тоді було 17 років.

Як я охрестився, так і ходжу в другу луцьку адвентистську громаду. Зараз в церкві я не виконую якогось конкретного служіння через велику завантаженість. Раніше я був керівником молодіжного відділу, коли був молодшим, випускав церковну газету, був вчителем суботньої школи, входив до ради своєї громади. Коли я прийшов у політику, стало мало часу, тому ходжу в церкву тільки в суботу. А так практично всі дні зранку до вечора працюю, але це теж свого роду служіння: я допомагаю різним людям, у тому числі братам по вірі, якщо вони звертаються, намагаюся сприяти вирішенню різних питань, від особистих до проблем церкви. Зараз я активний рядовий член церкви, а там як Бог дасть.

Чому саме політика

Я брав активну участь ще у «Помаранчевій революції» 2004 року, був молодю людиною, хотілося якось впливати на політичне життя, тим більше, мене турбувало багато питань: щоб у місті було краще жити, також цікавився екологією, збереженням тваринного світу. У мене були друзі серед політиків, вони мене й запросили у цю сферу. Я мав активну життєву позицію і вона привела мене в політику.

Тоді я вже був віруючим, разом із друзями прийняв хрещення після школи, якраз перед першим курсом університету. Я завжди відстоював свою власну думку, бо звичайно в церкві, в громадах міста Луцька були різні думки. Хтось вважав, що не варто йти в політику, а я завжди вважав, що варто. Якщо християнин іде в політику і не соромиться сказати, що він християнин, намагається донести християнську етику й біблійні ідеї – тут

нічого поганого немає. В усьому світі в цивілізованих країнах протестанти є в політиці. У Біблії той же Даниїл також був політиком, ізраїльські царі були політиками. Все залежить від того, як використовувати ті можливості, які Бог дав.

Також мені довелося побувати в Італії. Коли ще був студентом на третьому курсі, ми з братами по вірі поїхали до цієї країни. Я рік і два місяці працював там. Заробив свої перші непогані гроші, працював у сільському господарстві, троянди вирощував, потім працював у домашньому господарстві. Там теж ходив до церкви в самому Неаполі, де була не тільки італійська адвентистська церква, а ще й українська громада. Українці в Італії у два-три рази більше хотіли йти в церкву, ніж тут. Там було дуже гарне служіння, гарна молодь з України, Молдови. Зараз ця церква в Неаполі продовжує діяти, хоча люди там нові.

Перебування в Європі також вплинуло на мою позицію. Я побачив, як можна жити значно краще, ніж ми. Як краще організоване суспільство. Там воно більш демократичне, там кращі дороги, загалом чистіше – це теж мене спонукало до громадської активності. Коли поживеш, побачиш, як можна жити, то і сам починаєш прагнути, щоб тут було таке суспільство, більш розвинуте, більш досконале.

Але, хоча я і кажу про своє ставлення до політичної сфери загалом, те, чим я займаюся – це не та політика, яку називають великою, а місцеве самоврядування. Бо якщо ми говоримо про міську раду, то це 90% господарських питань: каналізація, школи, садочки, освіта, медицина, тобто в міських в районних радах максимум господарського і мінімум чистої політики. От у Верховній Раді, навпаки, більше політики і менше господарського. А тут – переважно господарське: питання життя міста, на які я маю як людина і як християнин свою точку зору. Тому моя порада молодим людям, християнам – якщо вони відчують у собі сили, якщо у них є конструктивні ідеї і є можливість іти у політику на тому чи іншому рівні або у господарську сферу, то треба йти й намагатися відстоювати біблійні цінності... От наприклад, одне з питань, яке я

відстоював – щоб неділя не була примусовим вихідним. Тому що певні організації пропонували, щоб на ринках у неділю зобов'язати зробити вихідний, так як люди нібито масово ходять в цей день до церкви. Я сказав, що це неправильно, бо є різні віруючі: є віруючі, які святкують суботу, є такі, які святкують п'ятницю, тому – хто хоче, іде в неділю на ринок, хто хоче, іде до церкви. У нас свобода совісті, не можна нікого силою примушувати. І є маса таких питань, коли християнин у політиці може відстояти справжні біблійні принципи, маючи трибуну, повноваження.

Взаємодія церкви й посадовців

Я просто намагався працювати. Було багато питань, з якими до мене зверталися віруючі. Ну скажемо, різні господарські питання. Якщо говорити про відзначення 500-річчя Реформації, я сприяв, щоб приміщення знайшли, щоб була організація концертів і озвучка. Наприклад, звернулися до мене з першої адвентистської громади міста Луцька, попросили допомогти. Вони відкрили християнську загальноосвітню школу для молодших класів при церкві. Я теж привозив їм міського голову, щоб він подивився. Це сприяло її розвитку.

Взагалі я бачив одну із своїх функцій, де я працював в обласній раді радником голови, так: я завжди намагався чиновників високого рівня познайомити із адвентистською церквою. Бо вони часто бувають у православних, католицьких церквах, а я завжди запрошував їх на свято жнив чи на різдвяні концерти до адвентистів, щоб вони побачили, що тут теж хороші, активні люди, християни, які люблять своє місто. І таким чином, людина коли приходить, вона вже має уявлення про протестантів, зокрема адвентистів, не за чиїмось словами, а сама. Я завжди намагався своїх керівників приводити. Міський голова неодноразово був у нас в церкві і попередній був, я тоді був депутатом. Навіть було таке, що вони прийшли в другу громаду Луцька, там погана дорога до неї. Після цього дорога була відремонтована. Скажімо, там не ходив тролейбус, старшим

нашим жіночкам складно добиратися. Навіть такі прості питання як тролейбус, чи ремонт дороги, чи ліхтарі, сприяння розвитку християнської школи набагато легше вирішувалися після спілкування посадовців з пасторами, членами церкви.

Звичайно, є певна упереджена думка людей про протестантські церкви, хоча в Луцьку дуже великих труднощів з цим не було, можливо складніше нашим братам на сході України. А в Луцьку попри те, що домінує православна церква, тут є дуже багато протестантів, і суспільство загалом тут більш демократичне. Протестанти активно представлені у громадському житті, вони висловлюють різні ініціативи, долучаються до добродійних проєктів, тому геть такої протидії з боку інших, більших за кількістю вірян церков, не було. Так, є окремі депутати, які деякою мірою не сприймали мої принципи, хоча я їх ніколи не нав'язував їм. До речі, у спілкуванні з іншими людьми, коли відзначаються пам'ятні дати, покладання квітів, я сказав, що моя позиція така: або запрошувати на ці заходи всі церкви, або нікого. Бо коли запрошені одна або дві церкви на певну дату державного значення – це якесь виділення. Ми говоримо, що влада відділена від церкви. Тобто церква окремо, вона здійснює свою духовну функцію. Тому я був за рівність державно-церковних відносин. Намагався донести цю позицію керівникам міста в області, в якій я працював. Не варто ділити церкви на більші – менші, традиційні – нетрадиційні. Якщо є церква, якщо вона слухається законів держави, якщо її члени є добрими громадянами, її також треба поважати, навіть якщо вона менша, ніж якась велика церква. В основному, це вдавалося доносити. Протестантські церкви переважно влада чула.

Покликання

Якщо християнин відчуває покликання йти в політику, то варто йти – і молодим людям, і старшим, якщо вони суспільно активні. Тут треба мати певні лідерські риси й бажання. Лише треба молитися, щоб Бог дав мудрість лишитися з Христом, бути і надалі християнином і максимально використати ті можливості та

час, який Бог дав для якихось хороших речей. Наприклад, для вирішення таких практичних питань як допомога церквам із земельними ділянками, реагування на різні прохання людей: дорога, школа... Багато таких практичних речей простіше вирішити, коли ти в політиці, бо ти їх можеш сам вирішити або без проблем завести пастора до високопосадовця й буде зовсім інше ставлення, ніж якби ти був простим громадянином. Тому я вважаю, варто йти пробувати свої сили, допомагати таким чином і церкві, і взагалі всім людям, які звертаються, у їхніх потребах.

Запитання – Оксана Соловйова, Гнат Меренков

Джерело: religion.in.ua